

Profesní kariéra a pohled na ženy v managementu

Monika Fenyková, generální ředitelka a spolumajitelka společnosti YVENTECH.

Moniko, v současnosti jste generální ředitelkou a spolumajitelkou společnosti YVENTECH, začínala jste nicméně takřikajíc od píky. Jak vypadala vaše kariéra?

Po různých menších manažerských nebo exekutivních pozicích, ale téměř vždy v odvětví HR, jsem asi největší pracovní výzvu měla jako HR manažerka ve společnosti AV MEDIA. Po deseti letech jsem dostala příležitost řídit menší firmu, a přešla tedy na současnou pozici ve společnosti YVENTECH. Moje kariéra, dá-li se to tak nazvat, byla vždy vyžděna tvrdou prací, vzděláváním a schopností rychle se přizpůsobit změnám.

Prošla jste různými zaměstnáními a poznala lidi z mnoha jiných společností. Jaké jsou Vaše postřehy stran žen ve vedoucích pozicích?

Jen ty nejlepší. Ženy, se kterými se setkávám a jsou v podobné roli jako já nebo v manažerské výkonné pozici, jsou empatické, s ohromným tahem na branku, schopné dotahovat projekty a výzvy do konce, komunikativní a nebojí se říci svůj názor. Zároveň jsou to i matky, manželky, které stejně dobře, jak organizují týmy a firmu, organizují i svou domácnost a vytváří rodinné zázemí. Nemyslím si, že jsou to supermanky, ale umí přenést ze svého pracovního života to, co funguje, do rodiny a opačně.

Jaké jsou tedy podle vás ženy manažerky?

Já toto hodnocení nedělám moc ráda. Respektuji kvality a možnosti každého, kdo má chuť pracovat, něco měnit, dávat ze sebe do práce to nejlepší, a nedívám se na lidi globálně. Je to velmi individuální. Takže za mě, každý má příležitost vynikat a udělat velkou věc, otázkou je, zda na to má kvality, odbornost, talent a odvahu.

Je stále důležité, aby se ženy manažerky tvářily „tvrdě“, nebo je dnes už jiná doba a pozici není nutné obhajovat „silou“?

Já si myslím, že ji nemusely obhajovat silou nikdy. Vždy to byly předně ženy, pak manažerky, vždy měly svou vlastní strategii, úsudek, empatii, schopnost pomáhat, naslouchat, někdy zklidnit rozvířenou hladinu u kolegů apod. a bylo otázkou, jak jsou tyto kvality schopné prosadit a ukázat v mužských kolektivech. Takže za mě v tomto nelze říci, v čem je rozdíl, spíše si troufám říci, že ženy manažerky jsou stále čím dál tím více vidět a slyšet a v některých firmách hýbou otěžemi víc než jejich mužské protějšky.

Když srovnáte situaci v managementu dnes a před deseti lety, vidíte nějaký vývoj?

Určitě vidím velký pozitivní posun. Vnímám změny na úrovni zlepšení prioritizace a směřování nejen firem, ale samozřejmě i lidí v nich pracujících. Vnímám také velký posun technologický a digitální, který usnadňuje přenos a rychlost dodání informací, komunikaci a dopad na byznys. A také mnohem více chránění si osobního volna manažerů. Firmy již daleko lépe a otevřeněji přistupují k volnější pracovní době a více se soustředí na plnění cílů a výsledků než na to, jak dlouho sedí zaměstnanec v kanceláři.

Již roky se diskutuje o rovném přístupu k oběma pohlavím. Myslíte, že ta doba už nastala?

Myslím, že ještě nenastala, ale také se domnívám, že je to téma, které se někdy zbytečně nafukuje a přikládá se mu váha tam, kde to nemá rychlé řešení a nejsme schopni si na změny trpělivě počkat a dělat pro ně něco již od kořenů. Vysvětlím to na příkladu našeho oboru. Na Fakultu informatiky ČVUT nebo třeba elektro se rozhodně nehlásí tolik absolventek, abyste v technologických firmách našli mezi 5 muži alespoň jednu ženu na pozici šéfinženýrky videotechniky nebo třeba light designu apod. To jsou pozice, které zastávají ve většině případů muži. Proto je otázkou, jak zatraktivníme některé obory pro ženy. Nejen v koncepci studia, ale pak i v praxi a zaměstnání. Já po 7 letech, kdy vedu YVENTECH, mám konečně v technicky specializovaném týmu první ženu kameramanku, videotechničku a event designérku a jsem za to velice ráda.

A nakonec zpět k Vám. Co Vám osobně pomáhá zvládat vše potřebné? Jaký je váš recept na úspěšný pracovní i soukromý život?

Mně asi nejvíce funguje pohlídat si vyváženost mezi tím, kolik času a energie dávám práci, kolik rodině, a hlavně kolik sama sobě. Musím říci, že jsem nikdy duchovní oblasti nepřikládala tak velký význam jako s dovršením čtyřicítky. A nyní nalézám klid a prostor pro to, rozmyslet si věci, utřídit si myšlenky a zregenerovat své síly v přírodě, v kostele, na klidných místech, kde mohu být sama se sebou. Tam se ozývá vnitřní hlas, který v sobě máme každý. A já naslouchám.

srpen 2019